

Gulihic dr. Ante, predsjednik okr. sudac
Sibenik

Pojedini broj stoji Din 0-50.

Poštarina plaćena u gotovom.

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 20. srpnja 1930.

Broj 6.

Što znači biti katolik?

Katolicizam je nauka, koja hoće da proдре u svy ljudski život. Isukrst nam je donio tu božansku nauku baš zato i jedino s tom namjerom, da ljudi uravnaju svoj život prema njoj. Njemu nije dosta, da ljudi vjeruju u njegov nauk, da ga cijene, da mu se dive, već hoće da po njemu žive.

Ako mi promotrimo današnje katolike, možemo ih razdjeliti u četiri grupe.

Ima katolika, koji se samo imenom tako zovu, koji niti vjeruju, niti po vjeri žive.

Ima katolika, koji vjeruju, koji se dive moći i veličini katolicizma, koji hvale njegov moralni utjecaj na svijetu, ali sami ni najmanje ne žive po njegovim načelima. Oni ništa ne dobivaju od moći, koju im daje katolička nauka.

Ima katolika, koji vjeruju sve dogme katoličke, koji ispovijedaju svoju vjeru u raznim prigodama, koji zalaze često u crkvu i na sv. pričest, ali koji također u nekim stvarima rade sasvim protivno katoličkoj nauci. Mi ih vidimo u crkvi s krunicom u ruci, a u isto vrijeme vidimo ih i na raznim nemoralnim predstavama u kinu. Vidimo ih na sv. pričesti, a poslije iste vidimo na javnim šetnjama obučeni na veoma nepristojan način ne obazirući se na sve opomene i preporuke Crkve, koja to strogo zabranjuje. Vidimo ih na raznim pobožnostima u crkvi, a također naći ćemo ih s molitvenikom u ruci gdje kupuju nemoralne časopise, nepristojne romane. Njihova vjera se sastoji samo da čine ono što im godi, misle da radi vjere ne smiju pretrpjeti nikakove materijalne štete. Za svaku glupost, komednost pustit će sv. Misu. Ovi zaboravljaju, da je Isus rekao: „Tko hoće da ide zamnom, neka uzme križ svoj i neka me slijedi“. Katolička nauka traži od nas teških žrtava, samoprijegara, a to današnji svijet

ne će da razumi. Mnogim katolicima samo je to na pameti kako će uživati, a, ako im u tome smeta vjera oni će i nju zatajiti. I zašto danas toliki otpadi od vjere? Baš stoga jer ljudi hoće uživanja, jer ne će da se žrtvuju. A Isus i toliki sveci baš nam cijelim svojim životom govore drukčije. Njihov život i nije drugo nego žrtva. Oni su dobro shvatili katoličku nauku, i u žrtvi, u vršenju svojih dužnosti oni su našli užitek i sreću.

Zašto sam dakle katolik? Zar da ono što vjerujem djelima niječem? Nel Katolik sam zato, da pomoću te nauke, pomoću sv. sakramenata, koje mi katolička Crkva dijeli, spasim svoju dušu. Nijedna materijalna korist i nikakav razlog ne smije da priječi toj konačnoj svrsi, kojoj treba da sve služi.

Stoga treba da sam katolik na svakom mjestu, u svakoj prigodi. U kući, u uredu, u radionici, u trgovini, u poslu, na šetnji, na zabavi, u odijevanju, u radosti i žalosti, u sreći i nesreći. Katolik srcem, dušom i umom. Ovo su pravi katolici, ovoj grupi treba da se svaki od nas pridruži, jer ovo je ona grupa, koju čeka vječna nagrada, jer je ovo grupa, koja je jedina kadra da donese punu sreću i procvat našem narodu.

Za Katekizam!

Prošlo je već hiljadu godina, što Crkva piše najljepše stranice naše narodne povijesti. Zato je veoma utješljiva pojava, vidjeti, kako redom, svi roditelji, pri upisivanju svoje djece u školu, traže da vjeronauk poučavaju svećenici. I pravo imadu, jer je Bog temelj odgoja i temelj mudrosti.

Uzalud su se trudili neprijatelji vjere, da stvaraju pravila života bez obzira na Boga i na Njegove zapovijedi, ali svi su ti sistemi krahirali

prije ili poslije, jer su htjeli graditi na lažnom temelju da je ljudska narav dobra, i da je grijeh praroditelja priča. Mladenački zločinci su se umnožili, a često, izgubivši vjeru i ufanje u drugi život, mladići i djevojke, pred prvim poteškoćama u kući ili u školi, oduzeli su sebi život, revolverskom kuglom ili octenom kiselinom.

Katekizam jest i ostaje, kad je dobro tumačen i od djece usvojen, ne samo duhovni vodič vjernika, već je ona mala knjiga savršeni priručnik za dobro i pošteno življenje na ovom svijetu, a na drugom za spasenje duše i vječno blaženstvo.

Stari su Rimljani govorili: magna debetur puero reverentia — treba postupati djetetom velikim poštovanjem. Na mlađima svijet ostaje, treba zato dati budućim građanima i budućim majkama ne samo prosvjetu uma, već što plemenitiji odgoj srca i razuma, a to se može jedino Katekizmom.

Veoma su pohvale dostojni naši roditelji, naš cijeli narod, koji je shvatio, da je Katekizam tako potrebit u odgoju njihove drage djece, kao i svagdašnji kruh, jer je u toj nauci vjere i čudoređa, spas jedinaca i društva. Djelo dostojno naroda od Papa nazvano „predziđe kršćanstva“, koji je na potoke lijevao svoju krv da sebi sačuva „Krst častni i slobodu zlatnu“.

Veseljemo zato bilježimo izmjenu zakona o narodnim školama od 5. XII. 1929. god. već potpisanu od N. V. Kralja, kojim se određuje da „vjerska nastava je obavezna“ i da vjersku nastavu izvode „mjesni svećenici“, te da „van škole učenici mogu biti članovi vjerskih udruženja“. Jer baš u katol. društvima svećenik popunjuje vjersku i čudorednu naobrazbu katol. djece.

„Lajička škola moći će stvarati svece znanja, ali više i povrh svega potrebiti su sveci kreposti. A ovu vrst svetaca može stvarati samo kršćansko čudoređe.“ Luzzatti.

Zašto je Papa Talijanac?

II.

3. Ali ne samo obzirom na Rim i Italiju, nego i obzirom na interese svega katoličanstva u sadašnjim prilikama izbor Pape Talijanca je shodan i potrebit. Zašto? U srednjem vijeku još se nije poznavalo pretjeranog nacijonalizma. Zgodno veli Prof. A. pl. Ruville: „Države kršćanskog svijeta u srednjem vijeku osjećale su se kao jedno, s jednom duhovnom glavom, Papom, i s jednim svjetovnim vrhovnim vladarom — ne vrhovnim glavom — braniteljem Crkve, Carem, na čelu. Feudalno pravni odnošaji, savezničke veze, najrazličitija udruženja duhovne i svjetovne vrsti isprepletoše cjelinu bez obzira na državne granice. Dva kršćanska područja držala su se kao prijatelji. Jedinствена Crkva sačinjavaše područje koje sve obuhvaćalo, sve pronicavalo, te spajalo države međusobno. Bilo je doduše dosta razmirica, u kojima je bjesnila ratna sila, ali nije bilo nijednog nacionalnog rata u današnjem smislu. S druge strane u dugom vojevanju s Izlamom, osobito u križarnim vojnama, kršćanstvo se pokazalo u jedinstvenoj bojnoj fronti, usprkos unutarnjem takmenju i ljubomornosti“. (Norwärts zur Elinheit, S. 10). Utakvim prilikama mogao se slobodno biti uzdignut na papinsku stolicu i ne Talijan, pa je uistinu u onim vremenima punim vjere bilo i njemačkih

Papa. Jedan od njih, Lav IX. (1043-1051) bio je dapače ubrojen među kanonizovane Svete. Zadnji njemački Papa bijaše Hadrijan VI. (1522-1523). Ali pri svršetku srednjega vijeka počima se buditi ljubomornost pojedinih bržava te od nesretnog vjerskog razdvojenja u XVI. vijeku jedinstvo kršćanske obitelji naroda posve je srušeno. Tad sveđ rastućim tempom, razvijalo se, uz pogodovanje nazadovanja u vjeri i moralu, s jedne a s druge razbukćenjem neograničenog promicanja materijalnog života, nacijonalizam, koji je tjerao narode iz jednog rata u drugi, a u svjetskom ratu uzdigao se je do prave visoke poplavi mržnje i volje međusobnog uništavanja.

Bi li pak u sadašnjim žalostim vremenima Francuzi trpili bez mrmljanja, da bi bio izabran za Papu Nijemac? Bi li Nijemci primili bez nepovjerenja, kad bi bio izabran Francuz, ili Englez ili Poljak? Tko je uopće kadar, da takvim kritičnim vremenima vlada bez trvenja svjetskom Crkvom koja je nad narodnostima, i da steče povjerenje svijetu? Ovim upitom opet se vraćamo na polaznu tačku našeg razglabanja: Potrebe svjetske Crkve ovdje se naime sudaraju sa željama rimske Crkve, koja je najbliža interesovana. To znači: Upravljanje cjelokupne Crkve bez trvenja koje ulijeva povjerenje u sadašnjim prilikama moguće je samo ako je Papa izabran iz naroda, koji je u tom naravno

najbliže interesovan, da Papinstvo bude u njegovoj sredini, i da je svijet navikao već iz početka na njegovo boravište pri upravi Crkve. Svako drugo stanovište, danas je, ako i ne načelno, ali stvarno nemoguće. Neka se samo promisli na štete, što su koncem srednjeg vijeka bile posljedica boravka Papa u Avignonu i s time skopčane veće ovisnosti od Francuske.

A što bi se imalo tek danas očekivati u vrijeme fanatičkog nacijonalizma? Ovdje bi uistinu bila umjesna rečenica: „quieta non movere“. (Ne uznemiruj mirno). Svaki pokus u ovoj stvari je pogibeljan. Crkva ima iskustvo od vjekova.

Nije bez zanimivosti, ako se prati u Pastorovoj monumentalnoj povijesti Papa spletkarska igra velevlasti, kako se naprežu da steknu upliv na izbor Pape, poimence Francuske i Španjolske. Nije se pri tome uvijek išlo pravim putem. Bi li se dakle danas moglo očekivati što drugo, kad bi bila mogućnost, da se pomogne do papinskog prijestolja kandidat svoje narodnosti? Neka se ne zaboravi, da je Papinstvo još i danas jaka moralna sila, te da je vladama mnogo stalo do njegovog stanovišta, već obzirom na vlastite podanike. Od svjetskog rata značenje Papinstva u tom pogledu se je još uzdiglo; same vlade, koje su do tada bile prekinule svaki diplomatski odnošaj sa svetom Stolicom, tekom rata opet ga uspostavile. Nema dvojbe, veći

Tko je bio Marko Antonio De Dominis?

U velikom proglasu, kojim su starokatolici naviještali svoje slavje u Krapnju, spomenuli su kao svoju perjanicu, uzor u prošlosti — daka-ko kao neprijatelja katoličke Crkve — Marka Antonia de Dominis. Prosto im pozivati se bilo na koga, a mi ćemo ovdje pokazati tko je i kakav je bio taj uzor starokatolika.

Marko Antonio de Dominis potiče od plemićke obitelji s otoka Raba, koja je imala uglednih članova pa i 3 biskupa, od kojih je jedan bio rođeni stric Marka Antonia kao biskup Senjski.

Učio je u ilirskom zavodu u Loretu, a učitelji mu bijahu Isusovci. Kako je bio veoma darovit, te je

vrlo dobro napredovao u svim znanostima, lako je bio primljen u red Isusovački.

Rekbi da je ostao u Isusovačkom redu 20 godina. Njegova ćud nije odgovarala velikom njegovu umu. Kako kaže povjesničar, bio je slavohlepan, nemiran duh, tvrdokoran u svome mnijenju, željan novotarija, nadasve pak lukav i zloban, vješt da hini i pričinja se, kako bi stekao prijaznost drugih a navlastito naklonost vladara i uglednih ljudi. Posljedica toga je bila, da Družba Isusova nije mogla trpiti ohola i nemirna čovjeka, a on nije mogao podnositi stege reda Isusovačkoga. Stoga general reda rado ga otpusti a ne zna se dali sam po svome pravu ili na njegovu molbu.

U to vrijeme umre njegov stric biskup Senjski ubijen od Turaka pri jednoj navali na Klis, a njegova smrt pobudi u Marku Antoniu želju za biskupskom čašću. Zato pođe k caru Rudolfu, koji je imao pravo da imenuje Senjskog biskupa, te preporukom dvoranika, svojim spletkarenjem i okretnošću postigao, da ga car uistinu imenuje biskupom Senjskim a Papa potvrdi izbor. O njegovu biskupovanju piše nadbiskup zadarski Minucije de Minucis hvaleći ga. Kako je bilo u Senju u ono vrijeme, rasvjelljuje naš Šenoa u romanu „čuvaj se senjske rake“. Car i Venecija bili su proti senjskim Uskocima. Po Minuciju, i sam biskup Marko Antonio bio je savjetnik carskog namjesnika Rabate.

„Prosvjeta bez odgoja ništa ne vrijedi, a nema odgoja bez vjere“.

Guizot

ili manji izgled, da se uzdigne na ovo vrlo uplivno moralno mjesto podanika svoje ili pače prijateljske narodnosti, bio bi cilj, koji bi pri svakom slučaju Papine smrti, pače i pri svakoj ozbiljnoj bolesti — a već i prije — uskomešao sve državne kabinete, te bi izazvao na mezevo sve zapletene vještine izderane svjetske diplomacije. A tko bi to želio?

Tko uvijek pobjeđuje?

V.

U to vrijeme se je osnovala i sekta odpadnika od Rima, tako zvana starokatolička crkva. To je Bismarku dobro došlo baš kao naručeno, te stade očitovati pomagati starokatolike, a ovi sa svojim biskupom Reinkensom sasvim se podložili državnim zakonima, onako nečuvanim i nepravednim na štetu vjere. Državna vlast je dotle došla, da je crkve otete katolicima dala na porabu Starokatolicima. Posljedice bijahu užasne. Biskupije i župe u velikom broju ostaše bez pastira, preko 2 milijuna katolika ostade bez svake vjerske utjehe, a sablazan i mržnja proti odmetnicima ili nezakonito narinutim upraviteljima bijaše ogromna. Zavodi, škole, i dječji uzgojni zavodi nekad rasadnici prosvjete, pobožnosti i žarišta ljubavi kršćanske, izčeznuše ili opustješe.

Napokon i vlada uvidi da je njezin postupak na štetu državi i na-

Naprotiv jedan rimski kodeks piše, da je biskup bio uz Uskoke i da je od njih primao dio gusarskog plijena.

Povjesničar ne zna kako da tu oprečnost protumači nego pretpostavlja da je lukavi Marko Antonio igrao dvostruku ulogu, a to da se je javno pokazivao neprijateljem onima, uz koje je tajno pristajao.

Dvije godine je ostao u Senju, a kad umre nadbiskup splitski, njegovo slavohleplje zaželi da se dokopa one stolice, te odmah poleti u Rim. Zagovarao ga je njegov bivši učenik Kardinal Cintij, a pošto ga zaželiše i sami kanonici Splitski, Papa ga uistinu imenuje metropolitom splitskim.

rodu i — počne popuštati. Malo po malo tekom dugih godina bijahu opozvani bogumrski zakoni, te doživismo potpunu pobjedu katoličke crkve, a gorda Prusija sklopi prijateljski konkordat sa Sv. Stolicom. Kao obično, uz teške štete nanesene Crkvi, u Njemačkoj je bila posljedica pretrpljene oluje procvat vjere, živo vjersko osvjedočenje, divno jedinstvo katolika i duhovnih pastira, te sinovska privrženost Papi kao nikad prije, tako da je Njemačka mogla biti u tome uzorom svemu svijetu. — Bismark je doživio Kanosu, a Crkva pobjeđul

Katolici bilo kojega naroda na svijetu brinući se za katoličku školu svoje djece, ne čine stranačkoga političkog djela, nego vjersko djelo, koje im neotklonivo nalaže njihova savjest.

S. O. Papa Pijo XI.

SVI NA EUHARISTIJSKI KONGRES!

Presvij. zagrebački nadbiskup dr Bauer je pisao apel na katolicima te svršava ovako: „Moja je vruća želja, da kongres ispadne što sjajnije i veličanstvenije na proslavu euharističkog Kralja našega. Tako će se najjasnije očitovati katolička svijest hrvatskoga naroda pred čitavim svijetom, i nesavladiva njegova privrženost sv. katoličkoj Crkvi s kojom je tako tijesno povezan kroz tisućljetnu prošlost, a da Bog dade i za svu budućnost. Složno dakle svi na euharistični kongres u našem dragom Zagrebu“.

Prigodom Euharističkog kongresa u Zagrebu imat će učesnici kongresa polovičnu vožnju na željeznicama i parobrodima. Tako je ministarstvo saobraćaja svojim rješenjem od 11. srpnja 1930. br. 8187. odobrilo polovičnu vožnju svim učesnicima kongresa. Učesnici će na polaznoj stanici kupovati cijelu kartu, koja će im vrijediti za povratak, ako uvjerenjem predsjedništva kongresa dokažu, da su kongresu prisustvovali. Ova pogodnost važi od uključivo 10. do 24. VIII. 1930.

Jadranska i Dubrovačka plovidba već su ranije dostavile odboru svoja rješenja, kojim daju polovičnu vožnju na svojim parobrodima.

Još o „Križarima“

„Križari“ su, kako kaže prvi član njihovih pravila, organizacija Apostolstva molitve, od kojega ima oporoste i povlastice. Po svojim pravilima imaju „Križari“ ove ogranke: Mali „Križari“ do 15 godine, „Križari“ do 30 godine, starješine nakon 30 godine. Sveti Otac Pijo XI. ne propušta nijednu priliku, a da ne pohvali i obodri križarsku organizaciju. Tako je jednom zgodom rekao o Križarima ovo: „Na čelu Apostolstva molitve stupaju Križari. Tako i treba da bude, jer je molitva vaša velika snaga, ona izvire iz mladenačkog srca, koje je po svojoj naravi otvoreno. Vi ste prvi osvojili Isusa svojom milinom i dražešću, tako da su vam drugi stali zavidjeti. I ja se mnogomu nadam od vas“.

Društvo „Križara“ i „Križarica“ osniva se kao i Apostolstvo molitve u crkvi, ali nije vezano mjestom sastajanja i rada samo na crkvu, već može imati svoje priredbe i u društvenim prostorijama izvan crkve, kako to pravila pretpostavljaju i postojeća praksa crkvenih društava drži. Propisima svjetovne vlasti udovoljit će se time, što će joj reda radi društveno vodstvo prijaviti osnutak i mjesto sastajanja te druge svoje javne istupe i priredbe.

Dne 9. travnja 1911. pisao je veliki dušobrižnik Papa Pijo X. glavnom upravitelju nabožnog društva Apostolstva molitve među ostalim i ovo: „Da se izliječe teške rane, od kojih danas boluje ljudsko društvo, revnost je katolička stvorila brojna i vrlo korisna djela. A nijedno nije od tolike koristi kao baš ovo, kojim Vi upravljate“. Sveti Otac navodi odmah i razloge: „Sve je, kaže, što god se poduzme, uzalud, ako to ne prati blagoslov Božji. A blagoslov se Božji dobiva poniznom molitvom“.

Ovo navedosmo po „Vrhbosni“ iz govora Preuzv. nadbiskupa Šarića.

Ovako Pape, i ovako katolički Biskup, a ipak su „Križari“, kod nas, mnogima trn u oku.

Ne nasjedajmo! Molitva i katol. rad su djela Božja a jer su takva vrag ih ometa. Da nije i ovdje fra-masunski papak?

„Skola koja nije crkva je špilja“.

Tommaso

Iz katoličkoga Šibenika

Tih manifestacija katoličke svijesti šibenskog puka. *Hodočašće u Sinj*. Prošlih je dana pošla iz Šibenika golema povorka od 400 osoba u Sinj, da hodočasti čudotvornoj Gospi Sinjskoj. To znači da je iz svake treće obitelji netko pošao, prema tome hodočašće u takovu stilu svakako je za nas veoma važan događaj. Hodočašće je pošlo 1. o. mj. željeznicom preko Splita za Sinj. U Splitu na stanici dočekaao je hodočasnik o. fra Metod Rudan sa mnoštvom naroda, glazbom i predstavnicima katoličkih društava. Tako brojno mnoštvo uputilo se na Dobri k svetištu Gospe od Zdravlja, gdje je o. Rudan pozdravio hodočasnike krasnim i dirljivim govorom. Istoga dana odmah poslije ručka nastavilo se put tako da su hodočasnici već u 4 s. poslije podne došli u Sinj. Po putu je vladalo divno raspoloženje protkano misima o značenju samoga puta. A što se je više primicalo Sinju sve jače je izbivalo veselje, da su blizu mjesta One kojoj hodočaste. Na sinjskoj željezničkoj stanici hodočasnici su sjajno i srdačno dočekani. Hodočasnike je dočekaao upravitelj Svetišta Čudotvorne Gospe i gvardijana samostana o. Šimić, župnik o. Poparić, direktor gimnazije dr. Josu Olujčić i dr., te glazba i narod. Tako srdačno u divnom i dirljivom veselju pošlo se k Svetištu gdje je o. Poparić pozdravio Presvj. dra Jeronima Miletu, šibenskog biskupa te sve hodočasnike i zaželio im dobrodošlicu. Govor o. Poparića će ostati duboko urezan u srcima i dušama hodočasnika, jer je biranim riječima, lirskim zanosom govorio iz srca — k srcu. Dne 18. o. mj. bila je sv. Misa za hodočasnike, kojoj je prisustvovalo i veliko mnoštvo drugog naroda. Misu je služio o. Topić, a preko mise su svi hodočasnici pristupili k stolu Gospodnjem. Istoga dana u 8 s. u jutro presvj. Dr. J. Mileta služio je pontifikalnu sv. Misu i izrekao divno prigodno slovo hodočasnici i mnogobrojnom prisutnom puku. Istoga jutra u 10 s. na sinjskoj tvrđavi rekao je sv. Misu o. fra Pavao Silov župnik-dekan šibenski i vođa hodočasnika. Sv. Misi su prisustvovali svi hodočasnici. Cijelo ovo jutro bilo je protkano tihim veseljem i vjerskim zanosom, molitvama i dubokom pobožnošću. Istoga jutra su se završile i ostale tačke programa. Kroz cijelo vrijeme boravka u Sinju hodočasnici su se nalazili vrlo ugodno, tako, da na povratku svojoj kući ne mogu naći izraza svome veselju i izraza zahvalnosti katoličkome Sinju, koji ih je izvanrednim dočekom primio, a srdačno i velikim razumijevanjem i interesom susretao. Na polasku je otpratio hodočasnike veliki broj svećenika te glazba i narod. Zvuci glazbe, pucnjava mužara, uz čije je odjekivanje hodočašće ostavilo Sinj poklici, iskreno veselje, susretljivost i lju-

bav sinjskog naroda, koje je na ovako divan način primio, susretao i ispratio hodočasnike, ostat će dugo u sjećanju svih onih koji su bili svjedoci ovih događaja. Ovu tihu manifestaciju katoličke svijesti, tihu i skromnu povorku — uzveličao je presvj. biskup Dr. J. Mileta sa svojim prisućem, pod čijim se pokroviteljstvom i izvršilo ovo prvo šibensko hodočašće Gospi Sinjskoj. Osebito su za uspjeh samog hodočašća zaslužan o. P. Silov dekan šibensko-varoški i o. fra Bernardin Topić koji nijesu ni žalili ni truda, ni napora pripremajući i vodeći hodočasnike. Vjerujemo i nadamo se, da će se naredne godine nastaviti sa ovim dobrim početkom, a u tom nas uvjerenje utvrđuje zadovoljstvo naroda i uspjeh ovog prvog hodočašća koje će donijeti obilnog ploda u vjerskom pogledu našem katoličkom gradu Šibeniku.

Tužni pomen se je držao za žrtve na „Karađorđu“ na 13. o. mj. u Stolnoj Crkvi. Sv. Misu je čitao mons. Šare, a poslije Mise je bilo svečano odriješanje. Učestvovala su sve vlasti, uz brojno građanstvo, koje je ganuto prisustvovalo svetom sabranošću službi Božjoj. Van Crkve je za vrijeme službe glazba udarala žalobne komade. Grad je bio sav u crnini, da izrazi tešku bol nad golemom nesrećom, što potrese cijelom državom!

Red sv. Misa nedjeljom i blagdanom u crkvi sv. Frane. Tih sv. Mise: u 6, 7, 8, 15, pjevana, 9, 15 i 10, 30 s. Poslije podne blagoslov u 5, 30 s.

Razne vijesti

† Kard. Venutelli. Na 10. o. mj. preminuo je u Rimu Kardinal Vinko Venutelli, najstariji član sv. Zbora u 94. godini života. Njegov život je pun zasluga, jer je pokojnik kraj svojih vanrednih sposobnosti bio i smrtan radiša, neutrudivo radeći sve do smrti za Božju slavu, za sv. Crkvu i dobro bližnjega. Bio je i pokrovitelj našega zavoda sv. Jerolima u Rimu. P. u m. i vječna mu slava. Sv. Otac, doznajući za smrt kardinalovu, uskliknu: „Sveti kolegij je izgubio jednu od svojih najljepših i najvažnijih ličnosti, koja je iskazala Crkvi toliko usluga“.

Lijep primjer. Neki bogati američki protestant, koji nije htio da mu se znače za ime, darovao je 100 hiljada franaka (preko 220 hiljada dinara) za popravak Stolne Crkve u Verdunu. U pismu, kojim je popratio dar, piše biskupu: „Premda sam protestant ipak upoznajem, da je katolička Crkva prava majka kršćanstva i da bismo bez nje bili barbari u poganskom svijetu“. A kamo li se lažima nabacivati na Crkvu i hvastati se, da su našli istinu, kad su otpali od Crkve. Bit će ih žena naučila istini!

Sud jednog fitozofa o Katekizmu

„Opstoji neka mala knjiga, iz koje se djeca uče... Čitajte ovu malu knjigu, koja se zove „Katekizam“. Naći ćete riješenje svih pitanja... Pitajte Kršćanina od kuda dolazi ljudski rod? A on to znade. Kamo ide? I to on znade. Kako se ide? On to sve znade. Pitajte ovo siromašno dijete, koje u svom životu nije nikada mislio, zašto je ono na ovom svijetu i što će biti od njega iza njegove smrti. Odgovorit će Vam veličanstveno... Početak svijeta, početak vrsti, pitanja rasa, svrha čovjeka na ovom i na drugom svijetu, odnošaj čovjeka s Bogom, dužnosti čovjeka prema svojim bližnjima, prava čovjeka nad stvorenjem. Od svega ovoga njemu ništa nije nepoznato... Zato ovu vjeru zovem velikom i priznajem ju takovom, jer ona ne ostavlja bez odgovora nijedno pitanje, koje ima važnosti za čovječanstvo...“

Jouffray

Naši dopisi

Dobropoljana srpanj.

Odlazak župnika. Objavljeni župnik don Marko Cvitanović ostavio je konačno dne 30. lipnja našu župu. Župljani nikad dosad nisu žalili za župnikom kao ovog puta za uzor-svećenikom don Markom. Njega će se narod uvijek sjećati. Njegova dobrota ne može da isklapi iz srca i pamtiti se u svih srca. Da pomaže svom narodu. Don Marko je uputio na škole nekoliko sinova ove župe; i sam ih pripravljaao sve do IV. raz. gim., a neke i do VII. Sada ima i klerika koje je našoj župi odgojio najvećim dijelom don Marko. Sad je, na žalost „Don Markova gimnazija“ prenesena u Pašiman da i tamo djeluje kao i u našoj župi, Predobri naš don Marko, sretno bilo gdje se nalazio! Ne boj se tvoji te dobropoljanci neće nikad zaboraviti. Uspomena tvoja vijekom će među nama biti. Bog te poživio na mnogoje, na diku Crkve i hrvatskog naroda.

Župljanin

Oglas!

Radi preuredbe električne savjete u crkvi sv. Frane, Uprava iste prodaje za pola cijene veliki električni luster, koji je služio za dosadašnja rasvjetu.

Samostan sv. Frane u Šibeniku

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOSO FELICINOVIC, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i uprave: Šibenik, Pošt. pretinac 17. — Štampa: Pučka Tiskara, Braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić